

strades. Ur tomrummet, där Mimers brunn låg, sköt det för mänsko-öga osynliga världsträdet Yggdrasil upp ur sitt frö och sände ut rötter till de tre källorna.

Det storartade i denna saga är framställningen af den bebodda världens beroende af en värme- och en köldkälla (motsvarande solar och nebulosor). Den bebodda världen ligger mellan dessa, och lifvet på densamma beror enligt den modärna uppfattningen på tillförsel af värme från den heta solen och bortförrel däraf till de kalla nebulosorna.

Den nordiska sagan fortsätter nu med den vanliga uppfattningen om världens skapelse af en död kropps lemmar. En gud, Oden, motsvarande den kaldäiske Marduk, dödar jätten Ymer, motsvarande Tiämat, och skapar af hans kropp himmel och jord och af hans blod världshafvet. Äfven här har nordbon gjort en originell bearbetning. Ymers lemmar måste söndermalas till mull, innan de blefvo tjänliga för bärande af lefvande väsen. Till den ändan byggdes Grotte-kvarnen, som drefs af vattnet från köldens källa, som genom en ränna fick aflopp till oceanen. Detta utgör tydligen en poetisk omskrifning af förvittringen, genom hvilken de fasta bergarterna med vattnets hjälp sönderdelas till växtlig mylla. Den stora jätte-kvarnen tjänar äfven till att vrída kring himlahalvfvet med dess fixstjärnor.

Likasom i den babyloniska sagan ett hafsvidunder Oannes med fiskkropp men mänskligt hufvud, armar och fötter, steg upp ur vågen och lärde människorna alla slags nyttiga konster och vetenskaper för att sedan försvinna i djupet, så kom den underbart sköne eldguden Heimdall, som födts af gnistorna från jätte-kvarnens stenar, i form af en späd, ljuslockig yngling, i en båt till människorna för att skänka dem civilisationens välsignelse. Han hade i båten medfört en sädes-kärfve och alla slags redskap och vapen. Han växte upp och blef människornas höfding, han gaf dem elden med sin eldborr, och